

LLORENÇ RIBER

LA FONT DE BLANQUERNA

Venc l'amic beure a la font don hom
qui no ama s'enamora quan beu en la
font...

(Llibre d'Amic e Amat)

Al fons d'un bell boscatge esmaragdí
on l'opaca frescor hi és eterna
un jorn d'estiu, assedegat, trobí
la sospirant fontana de Blanquerna.

Del greny de la salvatge serralada
la font rajava tremolosament:
deserta fontanella enamorada
comanadissa d'enamorament.

Allà a la bella vora de la via
¿per qui es planyia amb aquell plor esquiú
la font verda de molsa i de felsia:
qui esperava el bancal del penyal viu?

Jo m'hi asseguí: amb fúria dardellava
amb intens dardelleig incandescent
el sol d'agost la gran muntanya blava
desfeta tota en l'aiguaviu d'argent.

Dintre la calda i roentor del dia
la font colava amb un fluir tan fresc
com fou el teu parlar, Filosofia
d'Amor, fluïnt en bell catalanesc:

Quan plens de calma i plens de saviesa,
barbes nevades de la neu senil,
a conversar de Déu i sa bonesa
venien els Tres Savis i el Gentil;

dels savis bells parlars n'era encisada
l'aufana de frescures tremolants;
s'aturà, per oir, roja i barbada
la cabra orada dels bells ulls humans.

Fluïa la fontana fredolica

amb una veu molt feble de llament
i una exquisida tremolor pudica
com una núvia sota el vel d'argent...

I venia-hi l'Abat d'Ave-Maria,
i errívol i sedent l'Emperador;
Dona d'Amor aquí plorar venia
i hi venia a cantar Dona Lausor.

I a l'hora que el llebrer surt a cacera
i el sol s'apaga dins la nit foscant
i el llop-cerver espera el cervo, espera
l'azalta pastoressa el llop N'Arpan.

Cantava el rossinyol dins el ramatge;
cantava l'ermità el Contemplador;
(si ambdós no s'entenien per llenguatge
bellament s'entenien per amor).

En el blau infinit, foc viu d'estrelles,
foc viu d'estrelles, dins la font feel;
i tot bevent Fèlix de les Meravelles
meravellat de veure-hi dins el cel.

Bruna i ardent, de tanta amor malalta,
jau la Nit en la serra amb gran llangor:
sota la Nit, menaçadora i alta,
l'ampla testa bicornè, el Puig Major.

És l'hora de misteri que ageganta
qualsevol forma i qualsevol ressò;
és la boscúria fantasmal i canta
la mar profunda amb sa gran veu de tro...

Somnia el bosc i el vell brancatge espolsa;
l'aigua s'espilla en el cocó florit;
i en l'àrid llit de fulles se recolza
Blanquerna qui se lleva a mitja nit.

Tot sol, immensa, la magra cara adusta,
com embriac, amb caminar incert,
Blanquerna surt a la gran nit augusta,
per orejar sos somnis de despert.

És el seu front encercolat de flama,

son pit és en sospirs, sos ulls en plor,
tal volta l'aubelló qui en desert clama
adormirà l'immens bramul del cor:

Plor del penyal i Veu de la muntanya
l'aigua s'escola amb refilar d'aucell...
Blanquerna hi sent aquella veu estranya,
veu de l'Amat qui apar que el cridi a ell:

Ah, sí! que en el cristall de la font plena
ha llambregat quelcom com un esguard...
I fuig, i fuig l'Amat per la carena
amb l'àgil cama eixuta de l'isard!

Llorenç Riber, *Poesies completes*, Barcelona: Editorial Selecta, 1948 (Biblioteca Selecta, 49), pp. 174-176.